

rillen, strenge vorst, sneeuwjacht enz.. Natuurlijk werd dit kind tevens lekker warm gestoofd met de Sollux en het voelde zich daarbij zóó behagelijk, dat het onmiddellijk met schreeuwen ophield en ging spelen.

Een minder treffend geval, maar misschien opmerkelijk, omdat in dit geval de voeding borstvoeding was en bleef, is het volgende:

Een kind van ruim $3\frac{1}{2}$ maand weegt 4 K.G., is in de laatste weken achteruitgegaan, braakt veel en is in één week 250 gr. in gewicht afgenomen. Het werd in 8 dagen viermaal bestraald, kreeg daarna gedurende mijn afwezigheid bronchopneumonie, wat ik aan te groote afkoeling gedurende de bestraling toeschreef; na een pauze van 10 dagen werden de bestralingen hervat, dezen keer tevens met de Sollux, omdat de catarrhale verschijnselen nog niet geheel waren geweken.

De eerste week nam het kind 150 gr., daarna in één week 350 gr. in gewicht toe; daar voeding en ontlasting goed waren en bleven, werd de behandeling gestaakt.

Het spreekt wel vanzelf, dat ik ook wel mislukkingen zag, vooral omdat vaak de bestraling dienst deed als een stroohalm, waaraan de ouders zich vastklemden, omdat alle andere pogingen vruchteloos bleken, maar toch kreeg ik meermalen den indruk, dat behandeling met hoogtezon vaak goede uitkomsten oplevert bij gevallen, waar men door regeling van de voeding alleen geen welslagen ziet.

Bij oudere rachitische kinderen trof mij herhaaldelijk de na eenige weken bestraling opmerkelijke verbetering in het lopen.

Franeker, September 1924.

I. W. DE VRIES.

HET RAPPORT STURKOP EN DE GENEESKUNDIGE RECHTSPRAAK.

Uit het antwoord van BURGER blijkt, dat hij de oorzaak van den hem overkomen lapsus calami in zijn hoofdartikel van 23 Augustus niet kent. Ik wil trachten het hem duidelijk te maken.

Van STURKOP heeft hij schriftelijk vernomen, dat aan dezen niet alles is medegedeeld, wat de commissie op de een of andere manier ter oore is gekomen. Het staat BURGER volkomen vrij om dit aan te nemen, zelfs zonder de commissie te vragen, of dit wel zoo is. Een lapsus calami van bedenkelijken aard echter lijkt het mij, om deze, in goed vertrouwen van STURKOP aanvaarde, mededeeling zoo maar pardoos om te werken tot een openbare beschuldiging tegen de commissie, en wel een beschuldiging van nalatigheid of plichtsverzuim van zóó verre strekking, dat daardoor „aan de uitkomsten der commissie alle beteekenis is ontnomen”.

Het komt mij voor, dat vóór het neerschrijven van een dergelijke krasse beschuldiging het toch wel zeker noodig geweest ware ook de andere partij, in casu de commissie te hooren. Aangezien BURGER deze eerste plicht van het „audi et alteram partem” zoo krachtig op den voorgrond heeft gebracht, zelfs bij deze beschuldiging aan het adres der commissie, meende ik bij hem zeker wel het recht te hebben om te mogen spreken van een „zoo ernstigen” lapsus calami, hem overkomen.

Dat hij *achteraf* uit mijn antwoord een bevestiging heeft *meenen* te kunnen lezen voor het goed recht zijner beschuldiging, verandert niets aan het feit, dat hij *vooraf* verzuimd heeft een onderzoek te doen naar de waarheid en vooral naar de beteekenis van hetgeen hij van STURKOP had vernomen.

Inderdaad heeft de commissie beschikt over volstrekt geheime of vertrouwelijke gegevens, die uit den aard der zaak niet aan STURKOP zijn medegedeeld. Maar, en hierop alleen komt het aan: „Bewust is door de commissie aan STURKOP geen enkele mededeeling, ook niet uit de volstrekt geheime of vertrouwelijke gegevens, onthouden, op wier mededeeling deze aanspraak zou hebben kunnen maken bij de verdediging der tegen hem ingebrachte klachten”.

Ik hoop, dat ik mij nu duidelijk genoeg heb uitgedrukt, om te voorkomen, dat men aan de STURKOP-commissie een blunder toedicht, die terecht de geneeskundige rechtspraak in een slecht daglicht zou kunnen doen verschijnen.

Amsterdam, 18 September 1924.

A. OIDTMANN.